

PAMELA
BUTCHART

Il·lustrat per
THOMAS
FLINTHAM

EL DIRECTOR DE L'ESCOLA ÉS UNA RATA VAMPIR!

CAP VAMPIR
NO VA
QUEDAR
FERIT DURANT
LA REDACCIÓ
D'AQUEST
LLIBRE

Bindi
Books

EL DIRECTOR
DE L'ESCOLA
ÉS
UNA RATA
VAMPIR!

PAMELA
BUTCHART

Títol original anglès: *My headteacher is a vampire rat!*

Publicat originalment en anglès el 2014 per Nosy Crow Ltd.
The Crow's Nest, 10a Lant Street, Londres, SE1 1QR, UK

© del text: Pamela Butchart, 2014

© de les il·lustracions: Thomas Flintham, 2014

© de la traducció: Scheherezade Surià López, 2020

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Bindi Books
Mallorca, 314, 1r 2ª B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23

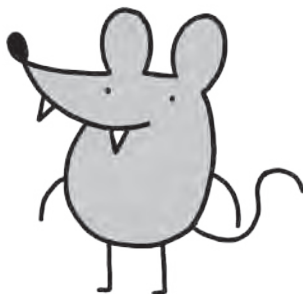
Disseny i maquetació: Endoradisseny

Primera edició: març de 2020
ISBN: 978-84-121080-3-3
Dipòsit legal: B 27314-2019
Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la seva incorporació a un sistema informàtic,
ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

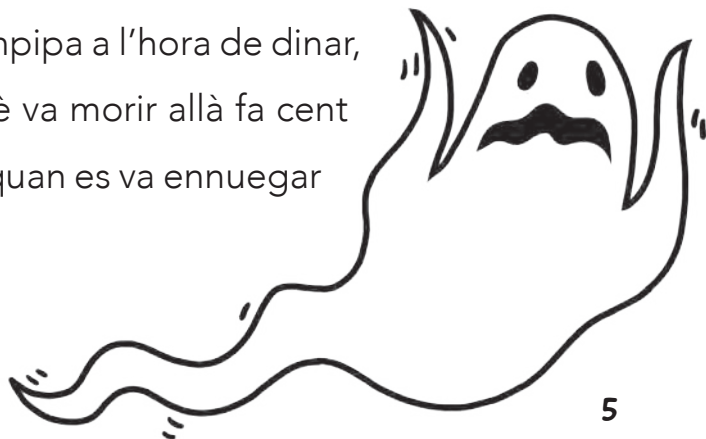
Índex

1. No he passat MAI tanta por!!!	5
2. COMPTE! PERILL! NO PASSEU!	12
3. Una rata a la motxilla	35
4. Caos a la classe	42
5. Traieu-nos d'aquí!	54
6. La capa	64
7. Cervells traumatitzats	77
8. Mentides, sang i batut de maduixa	86
9. Una sabata amb caca de rata	104
10. Volem pa d'all	111
11. El llapis més gros del món	127
12. Evacuació	143
13. Magdalenes d'all	155
14. L'espia al pot de l'arna	168
15. Gossos, ràbia i contenidors de reciclatge	185
16. S'està cremant!	195
17. Un bon EMBOLIC	202
18. Perdó per fondre-li la cara	215
19. Qui xiulava?!	238
20. La Mary	249
21. T'estimem, esfereïdora Mary	261

Abans em pensava que un fantasma era la cosa més espantosa del món! A l'escola tenim el nostre propi fantasma i ens empipa a l'hora de dinar, perquè va morir allà fa cent anys, quan es va ennuegar

amb un plat de lleties. Ara se'ns apareix al menjador de l'escola i turmenta les cuineres, però les lleties encara són al menú, així

que suposo que tampoc no té tanta traça turmentant la gent.

La majoria de les persones es pensen que els fantasmes només viuen a les cases, als castells o a les escoles, però no: poden apa-

rèixer en **QUALSEVOL** lloc. Per exemple, ara mateix podries dur una sabata encantada i ni te n'adonaries. I no hi ha manera de saber-ho... fins que la sabata parla o surt volant. Llavors ho saps.

Fa temps, la Jodi (la meva amiga) i jo vam descobrir que hi pot haver moltes coses encantades. Érem a la caravana amb l'àvia de la Jodi, que dormia, i la Jodi estava avorrida.

—Les caravanes són superavorrides —va dir.

I, de cop i volta, el llit plegable de la Jodi es va plegar amb ella dins! I jo la vaig haver de treure d'allà i vaig trigar la tira perquè la

Jodi es va quedar ben embolicada amb els llençols i no deixava de cridar:

**«AI, QUINA PUDOR!
TREU-ME D'AQUÍ!».**

L'endemà al matí, la torradora va cremar la torrada a la Jodi. Després, la Jodi va entrar a la dutxa i l'aigua s'escalfava i es refredava, s'escalfava i es refredava, i sabíem que tot això era perquè la caravana s'havia empipat en sentir-li dir que les caravanes eren avorrides. I estava més que clar, perquè tot això passava a la Jodi i no pas a mi ni a la seva àvia.

Però aquesta història no tracta de la Caravana fantasma ni del Fantasma de les lentes. Aquesta història és de la vegada que ens va passar la cosa més estranya i espantosa del **MÓN**. I va passar a l'escola. I va ser molt

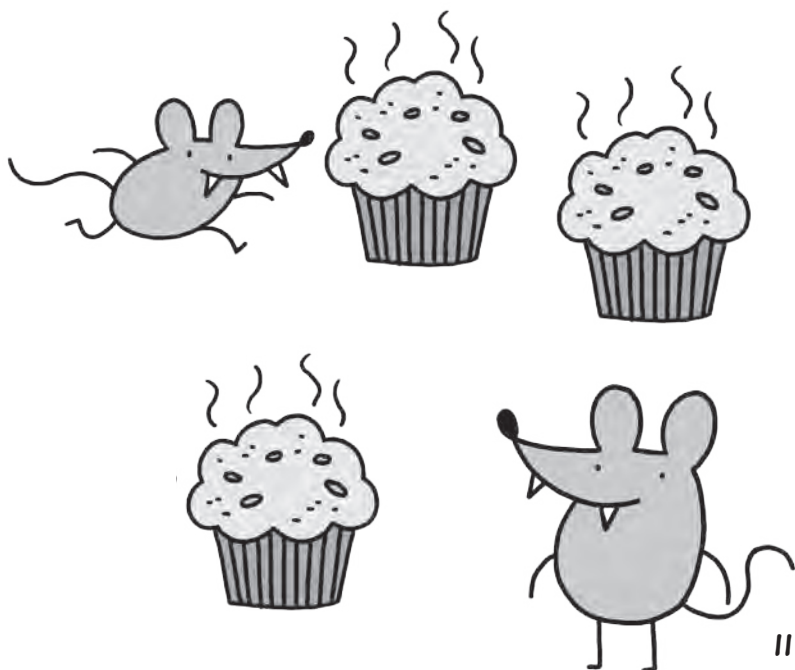
més esgarrifós que si tots els fantasmes et
vinguessin a veure a casa alhora!

Va fer

perquè hi havia rates vampir i magdalenes d'all i al nostre amic Zach li va sagnar el nas i el nostre director gairebé es beu la sang!

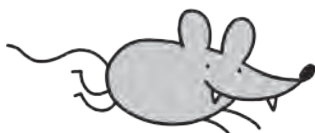
I, com diu la Jodi, quan vam entrar d'amagatots al despatx del director per trobar el taüt, se'ns podria haver menjat vives!

Tot va començar dilluns, quan el meu amic Zach, que viu al pis de sota, i jo vam arribar a l'escola.

Vam voler anar a veure la Jodi i la nostra amiga Maisie abans d'entrar a classe, com fem sempre, però no hi vam poder arribar,

perquè hi havia un rètol molt gran que deia:

**COMPTE!
PERILL!
NO PASSEU!
ALUMNES, ANEU TOTS
A LA SALA D'ACTES.**

No tenia **NI IDEA** del que passava ni per què la nostra classe i les escales eren **PERI-LLOSES**; divendres a la tarda, quan havíem sortit de l'escola, tot estava bé. Així doncs, el Zach i jo vam anar a la sala de professors i

vam picar a la porta i vam demanar per la senyoreta Jones (la nostra mestra). Però quan li vam preguntar pels rètols de **PERILL**, ens va dir que els féssim cas i anéssim a la sala d'actes. I així ho vam fer. Però a mi em va empipar una mica, perquè, tot i que la senyoreta Jones és molt maca i tota la pesca, ja ens podria haver dit què passava perquè ella era **ALLÀ MATEIX**.

Bé, doncs quan vam arribar a la sala d'actes, tothom deia que l'escola s'esfondraria i que si la reunió no començava aviat, acabaríem tots sota terra. Ja em començava a amoïnar quan vaig veure la Jodi i la Maisie

al rebost, just a l'altra banda de la sala; ens feien senyals perquè ens hi apropéssim. I llavors la Jodi ens va explicar que a la nit hi

havia hagut un **TERRATRÈMOL** i que només havia afectat l'escola, esclar. I que ens quedéssim al marc de la porta amb la Maisie i ella, perquè, així, quan arribessin les rèpliques, no ens caurien les totxanes al cap.

I aquest és un dels motius pels quals celebrego tant que la Jodi sigui amiga meva, perquè té molta traça amb moltes coses relacionades amb els

DESASTRES i EMERGÈNCIES
